

РОЗДІЛ 1

Того ранку принц Арелона Раоден прокинувся, зовсім не здогадуючись, що його проклято навіки. Ще сонний, Раоден сів, мружачись від лагідних світанкових променів. Вдалині за відчиненими вікнами балкона розкинулося велетенське місто Елантріс, чиї могутні непохитні стіни вивищувалися над меншим містом Каї, де мешкав Раоден. Стіни Елантріса здіймалися неймовірно високо, але принц міг бачити за ними почорнілі верхівки веж, надламані шпилі яких нагадували про колишню велич, сховану глибоко всередині міста.

Покинута місто здавалося похмурішим, ніж зазвичай. Якусь мить Раоден дивився на нього, а потім відвів погляд. Величезні елантрійські стіни впадали в око звідусіль, але жителі Каї дуже старалися їх не помічати. Колишня краса міста згадувалася з гіркотою і болем, не вірилося, що десять років тому благо Шаоду перетворилося на прокляття.

Виборсуючись з ліжка, Раоден струснув головою, ніби хотів відігнати ці думки. Для такої ранньої години було незвично тепло, і він не відчув анінайменшого холоду, коли накинув мантию, а потім смикнув за шнурок дзвоника біля ліжка, повідомляючи слугам, що хоче снідати.

От і ще одна дивина. Він зголоднів, добряче зголоднів, просто вмирав з голоду. Раоден ніколи не любив об'їдатися зранку, але цього разу нетерпляче чекав, коли ж принесуть наїдки. Зрештою, він вирішив послати когось вивідати, чому ж так забарився сніданок.

— Іен? — гукнув він у тьмяні покої.

Анічичирк. Його сеон кудись запропастився, і принц нахмурився: куди міг подітися Іен?

Раоден встав, і його погляд знову впав на Елантріс. У тіні свого велетенського сусіда Каї видавався малесеньким селищем. Елантріс виростав над ним величезною чорною громадиною, ніби то вже й не місто лежало поряд, а туша велетенського забитого звіра. Раоден затремтів.

У двері постукали.

— Ну нарешті, — мовив Раоден, відчиняючи двері. На порозі стояла літня Елао з тацею, повною фруктів і теплого хліба з печі.

Тільки-но принц потягнувся, щоб вихопити тацю, як вона з грюкотом впала додолу з рук приголомшеної служниці. Раоден завмер, а металевий дзенькіт таці відлунював у ранковій тиші передпокою.

— Все милостивий Домі! — прошепотіла Елао. Її очі сповнилися жахом, а тремтливою рукою вона стиснула амулет Кораті на шиї.

Раоден простягнув до неї руку, але служниця незграбно відсахнулася вбік і, поспішаючи втекти, перечепилась об маленьку диньку.

— Що таке? — запитав Раоден, і в цю мить помітив, як змінилася його рука. Те, що він не міг розгледіти в темряві опочивальні, тепер проявилось в мерехтливому світлі ліхтаря в передпокої.

Раоден кинувся до високого дзеркала на стіні у спальні, розкидаючи меблі на своєму шляху. Вже достатньо розвиднілося, щоб у сірому світланковому світлі він міг розгледіти своє відображення. У дзеркалі він побачив зовсім іншу людину.

Його блакитні очі не змінилися, тільки розширилися від жаху, зате русяве волосся стало тьмяно-сивим. Найжахливіше змінилася шкіра: обличчя в дзеркалі вкривали бридкі чорні плями, схожі на темні синці. Ці зміни могли означати лише одне.

На нього зійшов Шаод.

Міська брама Елантріса тяжко грюкнула за спиною, ніби сповіщала про його приреченість. Раоден притулювся до неї, і перед його очима німотно пробігли картини того дня.

Здавалося, ніби він перебирає спогади іншої людини. Його батько, король Ядон, навіть і не глянув у бік сина, коли наказав жерцям підготувати його та кинути в Елантріс. Зробили це без зайвого шуму: Ядон не міг допустити розголосу, що спадкоємний принц став елантрійцем. Десять років тому Шаод зробив би Раодена богом. Тепер він перетворював людей не на божеств зі срібною шкірою, а на огидних потвор.

Раоден похитав головою, ніби досі не міг повірити в те, що сталося. Він думав, що Шаод звалюється на голову інших, далеких від нього людей. На тих, які заслуговували прокляття. Але ж не на принца Арелона, спадкоємця престолу. Не на Раодена.

Перед ним розкинулося місто Елантріс. На його високих мурах стояли вартові, але вони чатували там не для того, щоб вчасно помітити ворога, який наближається до міста, а щоб не дати його мешканцям втекти. З часів Реода, коли Елантріс поглинув занепад, усіх, кого захоплював Шаод, кидали через браму гнити в проклятому місті. Так воно перетворилося на одну величезну гробницю для тих, чії тіла не могли вмерти.

Раоден пам'ятав, як одного разу стояв на тих мурах, дивлячись згори вниз на страхітливих мешканців Елантріса, так само, як вартові тепер дивилися на нього. Тоді темні, похмурі вулиці міста здавалися такими далекими, хоча простягалися просто під ним. Він ще недбало розмірковував, як то прогулятися їхнім тісним плетивом.

А тепер принц опинився в самому місті й міг випробувати це на собі.

На мить Раоден притиснувся до брами, ніби намагався пройти крізь неї і так очистити своє тіло від прокляття і скверни. Він схилив голову й тихо зігхнув від безнадії. Принцу хотілося згорнути калачиком на брудному камінні й чекати, коли мине цей страшний сон і він прокинеться, але знав, що цього ніколи не станеться. Жерці сказали, що це жахіття відтепер з ним назавжди.

І все ж якась внутрішня сила підштовхувала Раодена вперед, не давала впасти у відчай. Він знав, що має рухатися далі, бо якщо

здасться і залишиться на місці, це його просто зламає. Шаод вразив його тіло, але дух принца йому не підкориться.

Зневірі, відчаю, а надто жалю до себе Раоден протиставив, мов щит, свою гордість і вирішив з піднятою головою подивитися прокляття в очі.

Того разу, коли Раоден стояв на стіні Елантріса і зверхньо дивився вниз на містян, він бачив бруд, в якому тонуло місто. Тепер він сам стояв у цій грязюці.

Кожна поверхня — від стін будівель до нескінченних щілин у бруківці — була вкрита шаром бруду. Блиск і яскраві барви Елантріса поглинула липка, масна речовина, зафарбувавши все в один понурий відтінок — гнітючість чорного де-не-де була помережана зелено-коричневими стічними водами.

До цього Раоден тільки бачив кількох мешканців міста, а тепер він міг ще й почути їхні голоси. З десяток елантрійців лежали покотом на вимазаній смердючим слизом площі. Багато хто від недбалості або ж від забуття сидів у калюжах темної води, які залишилися після нічної зливи, і всі містяни стогнали. Більшість з них тихо белькотали собі під ніс або скиглили від невідомого болю, а одна жінка в дальньому кінці площі закричала від нестерпної муки й замовкла тільки тоді, коли на крик у неї забракло дихання і сил.

Майже всі елантрійці носили одне лахміття — темний одяг вільного крою, такий же брудний, як і вулиці. Однак, придивившись уважніше, Раоден впізнав їхні одежини. Він подивився на власне біле похоронне вбрання. Його вільна мантия сягала землі й була ніби зшита зі струмливих стрічок, які спадали донизу. На рукавах і біля ніг її вже вкривали брудні плями, адже він торкався брами та кам'яних стін. Раоден зрозумів, що незабаром його одяг нічим не відрізнятиметься від вбрання інших елантрійців.

«Ось яким я стану, — подумав Раоден. — Це тільки початок. За кілька тижнів я стану змарнілим тілом, живим трупом, який скімлить у кутку».

Незначний порух в іншому кінці площі відволік Раодена від жалю до себе. Навпроти у затемненій проїмі дверей тіснилися кілька елантрійців. Він мало що міг розгледіти в їхніх